

Op 30 november 2020 overleed Erika Arps (55) aan borstkanker. Ellen en Helene waren haar twee beste vriendinnen.

ELLEN DE VROOM (56), orthopedagoog in het praktijkonderwijs, is samen met Arie. Ellen was 51 jaar bevriend met Erika. “Erika en ik waren een jaar of zes, we tekenden op de stoep met een stuk dakpan en spraken af: ‘Als we ooit ruzie krijgen, gaan we het altijd goedmaken.’ We hebben woord gehouden. Onze vriendschap was een ankerpunt in mijn leven. Ik wist: wat er ook gebeurt in mijn leven, Erika is er. Later kwam Helene, oftewel Peen erbij, we kenden haar van de ponyclub.

In 2012 waren mijn man en ik het pinksterweekend weg met familie toen Erika belde met een afschuwelijke mededeling. Ze had uitgezaaide borstkanker. Ik was verbijsterd. Hoe moest dat nou? Haar jongens waren nog zo jong. Gelukkig sloeg de behandeling wonderwel aan, Erika kroop door het oog van de naald.

Vlak daarna gebeurde er iets vreselijks in mijn leven: mijn man kreeg een hartaanval en stierf. In alle ontredering stonden Erika en Peen naast mij. Ik zie zo weer voor me hoe Erika met haar kale kop van de chemo aan mijn keukentafel de rouwkaarten zat te adresseren. Nog nooit had ik één gedachte gewijd aan sterven of een uitvaart, nu zat ik er middenin. Er moest zó veel gebeuren en Erika en Peen waren er voor me. Als je op die momenten met je vriendinnen uit je vroegste jeugd bent, dan is dat zó fijn. Daarom ben ik blij dat ik er ook voor Erika heb kunnen zijn. Want dat heb ik wel geleerd: laat weten dat je er bent. Bel, app, kom langs. Ga gewoon naar iemand toe. Toen de kanker terugkwam bij Erika, hebben we alleen het scenario van een goede afloop met elkaar besproken. Onze angst dat het deze keer wél fout zou lopen, hebben we niet uitgesproken. Erika was heel positief en we dachten dat er meer tijd zou zijn. Jarenlang spraken we elke maand met z'n drieën af, aten we gezellig met elkaar. Nu zetten Peen en ik deze traditie samen voort. Erika krijgt ook een bord, met een kaarsje erop. Ze blijft er altijd bij. Erika is zo'n onderdeel van ons leven, dat blijft. Want Erika is geen dame die je makkelijk vergeet of loslaat. Ik had het voorrecht haar van klein meisje uit te zien groeien tot zo'n krachtige vrouw. Die met opgeheven hoofd haar leven én sterven tegemoet trad. Zonder theater, zonder drama. Mocht ik in zo'n zelfde situatie komen, dan hoop ik dat ik net zo dapper ben als zij was.”

“Wat ik geleerd heb: laat weten dat je er bent”

HELENE MOURIK (57), werkt bij de Wegenwacht en heeft twee kinderen. Helene was 42 jaar bevriend met Erika. “Vriendschap op het eerste gezicht, dat had ik met Erika. Ik zag haar en wist: met jou wil ik vrienden zijn. Gelukkig was dat wederzijds. We leefden onze levens, altijd verbonden met elkaar en natuurlijk ook met Ellen. Toen Erika de eerste keer de diagnose borstkanker kreeg, kwam de dood nog niet in mijn gedachten op. Dat veranderde toen de kanker terugkwam. Dan weet je: dit is echt niet goed. Ik was zó bang om haar te verliezen maar ik wilde sterk blijven voor haar. Net als zijzelf de moed erin houden. Toen het in oktober vorig jaar echt helemaal misging, heb ik Erika toch een berichtje gestuurd: dat ik haar niet met mijn verdriet wilde opzadelen, maar dat ik haar wilde laten weten hoe ik haar zou missen. Dat ik haar zó niet kwijt wilde. Erika appte terug: ‘Ik zou je zo graag het verdriet willen besparen, juist omdat je zo belangrijk en dierbaar voor me bent.’ Zo bijzonder, dat ze ondanks haar eigen zware proces, ook de ruimte kon geven aan het verdriet van de mensen om haar heen. Een paar dagen voor Erika's sterven mochten Ellen en ik nog bij haar komen. Erika was doodziek, zag alleen nog haar gezin en haar zussen. Ze lag op bed, ze was zo moe. Ze kon nauwelijks spreken. En de dood kwam al helemaal niet ter sprake. Het enige wat ze erover zei, was dat ze weleens dacht dat ze kerst niet zou halen.

Ik ben blij dat Erika wist wat ze voor me betekende. Blij dat ik voor haar vijftigste verjaardag een ABC heb gemaakt en een fotoboek met kopieën van dingen die ze geschreven had. Ik ben dankbaar dat ik veel herinneringen nog kan delen met andere mensen die haar ook gekend hebben. Net zoals ik dankbaar ben dat Ellen en ik samen, ondanks corona, bij de uitvaart mochten zijn. Tijdens de uitvaart huilde ik onophoudelijk, maar desondanks was het fijn om erbij te zijn. Die rituelen rondom de dood zijn zó belangrijk. Dat Ellen en ik erbij waren, voelde als een soort bezegeling van onze drie-eenheid. Nee, ik kijk niet anders tegen de dood aan nu. Ik denk hooguit: Erika heeft het ook gekund. Wie weet zie ik haar weer aan de andere kant.” ■

“Ik ben blij dat ze wist wat ze voor me betekende”

